

อนุสาสนีปาฏิหาริย์แห่งองค์พ่อแม่ครูอาจารย์

หลวงพ่อกัณหา สุขกาโม

วัดป่าทรัพย์ทวีธรรมาราม ตำบลวังหมี่ อำเภอน้ำเขียว จ.นครราชสีมา

วันนี้เป็นวันเสาร์ที่ ๑๙ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๖๘ ของศาสนาพุทธ
คริสต์ศักราช ๒๐๒๕ ของศาสนาคริสต์ ฮิจเราะห์ศักราช ๑๔๔๖ ของศาสนาอิสลาม

วันนี้เป็นวันเสาร์ที่ ๑๙ เดือนเมษา เป็นวันหยุดทำงานราชการ

ชีวิตของเราก้าวไปด้วยสัมมาทิฐิ ด้วยความรู้ความเข้าใจ ด้วยความรู้คู่กับ
การประพฤติการปฏิบัติ ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านบอกพวกเรา
ทั้งหลายว่า สิ่งทั้งหลายทั้งปวงนั้นคือเหตุคือปัจจัย ให้พวกเราทั้งหลายนั้น
ตั้งอยู่ในความไม่ประมาท เพื่อเอาธรรมนำชีวิต เอาธรรมนำชีวิต เอาพระธรรม
พระวินัยนำชีวิต

เราทั้งหลายนั้นอย่าพากันประมาท เพื่อทำหน้าที่ของเราให้สมบูรณ์ สมบูรณ์
ทั้งอรรถะทั้งพยัญชนะ อย่าได้ประมาท

เน้นมาที่ปัจจุบัน เพราะปัจจุบันเป็นวาระแห่งชาติในการประพฤติการปฏิบัติ
ปรีชาปฏิบัติต้องไปพร้อมกัน ศีลกับปัญญาต้องไปพร้อมกัน สมาธิกับปัญญา
ต้องไปพร้อมกัน ทั้งศีลทั้งสมาธิทั้งปัญญาต้องไปพร้อมกัน

ให้พวกเราทั้งหลายพากันมีปิติมีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติ เราจะได้ทำ
หน้าที่ของเราให้สมบูรณ์ด้วยความไม่ประมาท เน้นปัจจุบันให้เต็มที่ เน้นมาที่ตัวเรา
หยุดทำอะไรตามใจตามอัธยาศัย ต้องเอาธรรมนำชีวิต เราทั้งหลายต้องหยุดความไม่
ถูกต้อง หรือว่าหยุดสัญญาตถาณที่มันเป็นนิติบุคคลตัวตน สัญญาตถาณก็ได้แก่
ความรู้สึกที่เป็นเราเป็นของเรา มีความยึดมั่นถือมั่นในตัวเราของเรา เราต้องเข้าใจเรื่อง
เหตุเรื่องปัจจัย เพราะนี่คือเหตุคือปัจจัย ไม่ใช่เราไม่ใช่คนอื่น นี่คือเหตุคือปัจจัยเรา
ต้องรู้เข้าใจเหมือนกับของสองอย่างนะ มันเป็นเหตุเป็นปัจจัยเมื่อมีเหตุมีปัจจัยสิ่งนี้มี
สิ่งต่อไปมันถึงมี เราต้องรู้เข้าใจ เราจะได้รู้สิ่งเก่าและสิ่งใหม่ ต้องรู้เข้าใจ เราทั้งหลาย
ต้องพากันมารู้เหตุรู้ปัจจัย เราจะได้มีหลักการมีอุดมการณ์อุดมธรรม พากันมีปิติมี
ความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ ไม่มีอะไรที่จะมีความสุขไม่มีอะไรที่จะ
ดับทุกข์ได้เท่ากับความเห็นถูกต้องเข้าใจถูกต้องปฏิบัติถูกต้อง ทั้งปริยัติทั้งปฏิบัติต้อง
ไปพร้อม ๆ กัน ให้เราทั้งหลายเข้าถึงพระนิพพานตั้งแต่ยังไม่ตาย เพื่อทำพระนิพพาน
ให้แจ้งให้สมบูรณ์ในปัจจุบัน ทุกคนต้องก้าวไปด้วยปัญญาและความดีที่มันเป็นบารมี
๑๐ ทศ ๒๐ ทศ ๓๐ ทศของเราทุกคน เราทั้งหลายต้องพากันรู้เข้าใจในการประพฤติ
การปฏิบัติ เพราะอายุขัยของเราทุกคนนะมันอยู่ได้ร่วมศตวรรษหนึ่งนะ คืออยู่ได้ร่วม
ๆ ร้อยปีเราต้องพัฒนาใจของเราให้มีความสุขและพัฒนาวิทยาศาสตร์ไปพร้อม ๆ กัน
หรือมากกว่าร้อยปีอีก ขึ้นอยู่ที่เหตุขึ้นอยู่ที่ปัจจัย เราทั้งหลายต้องเอาธรรมะนำชีวิต
อย่าเอาความไม่รู้ไม่เข้าใจนำชีวิต ความไม่รู้ไม่เข้าใจเรียกว่ามันเป็นโมหะ หรือว่าภาษา
ปัจจุบันนี้เค้าเรียกว่าสายนุ สายนโมหะ ทำอะไรด้วยความไม่รู้ไม่เข้าใจ เอาความหลง
เป็นที่ตั้งเอาตัวตนเป็นที่ตั้งเค้าเรียกว่าสายนโมหะ สายนหลง สายนไสยศาสตร์คืออัน
เดียวกันให้รู้เข้าใจ มนุษย์อย่าเอาความหลงนำชีวิตอย่าเอาไสยศาสตร์นำชีวิต ต้องเอา

ปัญญา ปัญญาต้องปัญญาบริสุทธิ์คุณ ไม่ใช่ปัญญาที่เป็นสายมูสายหลง สายนิติบุคคล
ตัวตน เราต้องเข้าสู่ความถูกต้อง เข้าสู่ธรรมเข้าสู่ปัจจุบันธรรม ชีวิตของเราต้องก้าวไป
ด้วยความรู้ความเข้าใจ พวกกันทำปัจจุบันให้สมบูรณ์

สิ่งที่ถูกต้องคือเราต้องเอาพระธรรมเอาพระวินัย เอาธรรมานุวัตรธรรมานุญนี้แหละ

เราทั้งหลายพากันมานั้นมาปฏิบัติที่ตัวเรา เรียกว่าเอาธรรมมาบริหารตนเอง
เอาธรรมะไปบริหารผู้อื่น

พระพุทธเจ้าก็เน้นที่พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ผู้ฟังโอวาทพระธรรมคำสั่งสอน
ของพระพุทธเจ้าก็ทำหน้าที่ของพระอรหันต์

เราทั้งหลายเป็นข้าราชการเป็นนักการเมืองเป็นพ่อค้าประชาชนเป็นนักบวช
เราทั้งหลายก็ต้องทำหน้าที่ของเราให้สมบูรณ์ เพื่อหยุดสัญญาตญาณ หยุดการ
เวียนว่ายตายเกิด ที่มีความรู้สึกรู้มีความหมายที่เป็นนิติบุคคลตัวตน

มีความมั่นหมายว่าเราเป็นผู้หญิงเป็นผู้ชายเป็นคนหนุ่มคนสาวคนแก่คนเฒ่า
คนชรา เป็นคนมีสติมีปัญญา เป็นผู้เก่งกว่าเค้าเป็นผู้ดีกว่าเค้าหรือว่าเสมอเขา
หรือสู้เขาไม่ได้ เราต้องยกเลิกสิ่งเหล่านี้

ไม่มีอะไรที่จะหยุดสัญญาตญาณได้นอกจากความรู้ความเข้าใจ แล้วเข้าสู่
ภาคประพฤติภาคปฏิบัติ เพราะไม่มีใครอยู่เหนือกรรมเหนือกฎแห่งกรรมเหนือเหตุ
เหนือปัจจัย เพราะทุกอย่างนั้นคือเหตุคือปัจจัย ต้องรู้ต้องเข้าใจเข้าสู่ภาคประพฤติ
ภาคปฏิบัติ

เราต้องมีหลักการของเราด้วยความรู้ความเข้าใจ ความเคยชินที่เราทั้งหลาย
ที่เวียนว่ายตายเกิดมันก็จะไปในความเคยชิน

การปฏิบัติอะไรติดต่อกันเนื่องมันเป็นสายพันธุ์ มันเป็นดีเอ็นเอที่ติดต่อกัน
ต่อเนื่องกัน

เราต้องหยุดดีเอ็นเอด้วยความรู้ความเข้าใจด้วยการประพาศการปฏิบัติ
เพราะว่าวาระจิตของเราน่ะมันก็คิดได้ที่ละอย่าง

เอาตัวเอาตนเป็นที่ตั้ง ธรรมะมันก็เกิดไม่ได้ เราต้องรู้ต้องเข้าใจ

พระธรรมพระวินัยถึงจะมาหยุดดีเอ็นเอ เรื่องการเวียนว่ายตายเกิดน่ะ

เราทั้งหลายถึงต้องพากันตั้งใจตั้งเจตนา เพื่อทำหน้าที่ของเราในปัจจุบัน
ให้สมบูรณ์

ปัจจุบันนี้คือเป็นสิ่งที่สำคัญเป็นมรรคที่สำคัญ ชีวิตของเราจะได้เป็นปัจจุบัน
เรารู้เรื่องสิ่งที่หมุนเวียนที่มันเป็นผัสสะทั้งตาหูจมูกลิ้นกายใจ หรือว่ารู้การหมุนเวียน
ของโลก ที่มันหมุนรอบตัวเองหมุนรอบดวงอาทิตย์ต้องรู้เหตุรู้ปัจจัย

ไม่มีอะไรที่จะหยุดเหตุหยุดปัจจัยได้นอกจากความเห็นถูกต้อง เข้าใจถูกต้อง
ปฏิบัติถูกต้อง ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านตรัสกับพวกเราทั้งหลายว่า
มรรคผลนิพพานมีอยู่ที่รู้เข้าใจในการประพาศการปฏิบัติ เพื่อเป็นมรรคเป็นอริยมรรค
ทั้งกายทั้งวาจาทั้งกิริยามาयाทั้งอาชีวะ ต้องรู้เข้าใจ

สมณะที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๔ นั้นก็อยู่ในอริยมรรค อยู่ได้ทุกชาติทุกศาสนา อยู่ได้ทั้งข้าราชการนักการเมืองและนักบวช เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นธรรมะไม่ใช่ชนิดบุคคล ตัวตน อยู่ที่เหตุที่ปัจจัย

เราทั้งหลายต้องรู้ต้องเข้าใจ ความเป็นพระนะต้องมีอยู่กับเราทุก ๆ คน ไม่ใช่แต่งตั้งกันได้ แต่งตั้งได้นั้นอยู่ระดับสมมติ

พวกเราทั้งหลายเค้าแต่งตั้งให้เป็นข้าราชการเป็นนักการเมืองหรือนักบวช หรือเป็นใครก็แล้วแต่ นี่ระดับบุคคล ให้บุคคลแต่งตั้ง

เราเข้าใจว่าการประพุติการปฏิบัติให้สมบูรณ์ทั้งอรรถะทั้งพยัญชนะนี้ เพื่อให้สมบูรณ์ทั้งการแต่งตั้งทั้งการปฏิบัติ ความรู้ถึงเป็นคู่กับการประพุติการปฏิบัติ เน้นมาที่ปัจจุบัน

เราทั้งหลายนะถึงมารู้เข้าใจ เราทั้งหลายจะได้ทำหน้าที่ของเราสมบูรณ์ ให้มีความสุขในการประพุติการปฏิบัติ ให้ทำหน้าที่ของเราให้สมบูรณ์

ตำแหน่งที่คนอื่นเค้าแต่งตั้งมันเป็นตำแหน่งของคนอื่นนะ ตำแหน่งของเรา คือการประพุติการปฏิบัติของเรา เป็นการทำหน้าที่ของเรา

เราทั้งหลายตั้งอกตั้งใจให้เต็มที่ เราทุกคนต้องรู้อยู่ด้วยใจของเราเอง ผิดถูกดีชั่ว ให้เน้นที่ตัวเรา ให้เข้าใจ

ขเราทานอาหารเราอย่าไปถามคนอื่นว่าอันนี้หวานมั๊ย เปรี้ยวมั๊ย เค็มมั๊ย หรือจืดมั๊ย อิ่มหรือไม่อิ่มไม่ต้องไปถามคนอื่น เพราะเราทุกคนรู้อยู่แล้ว อันไหนไม่ดี เราก็รู้เข้าใจ

ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านตรัสบอกว่า อย่าไปตรึก อย่าไปนึก
อย่าไปคิดในกามในพยาบาท

เราเน้นที่อยู่ที่ตัวเรานี่แหละ เน้นที่เจตนา เป็นผู้เห็นภัยในวัฏฏสงสาร
มีความละอายต่อบาปเกรงกลัวต่อบาป เพราะตัวตนนี้แหละมันจะไม่ละอายต่อบาป
ไม่เกรงกลัวต่อบาป เพราะมันเอาตัวตนนำชีวิต เอาโลภธรรมนำชีวิต ไม่ได้เอาธรรม
นำชีวิต ไม่ได้เอาธรรมานุญนำชีวิต ไม่ได้เอาพระธรรมพระวินัยนำชีวิต

เราต้องเน้นมาที่ใจที่เจตนาี่แหละ

เราคิดดูดี ๆ นะ คิดด้วยปัญญาถ้าอย่างนั้นมันหยุดสังขตญาณไม่ได้
หยุดนิติบุคคลตัวตนไม่ได้

เราเรียนหนังสือเพื่อตัวเพื่อตนมันทุกข์แน่นอน

เราทำงานเพื่อตัวเพื่อตนมันทุกข์แน่นอน

เราเป็นข้าราชการนักการเมืองเพื่อตัวเพื่อตนมันทุกข์แน่นอน

เพราะเอาตัวตนเป็นที่ตั้งมันต้องเป็นทุกข์ เพราะมันเป็นสังขธรรมเป็นความจริง

เราจะเป็นผู้เก่งผู้วิเศษเหนือกรรมเหนือกฎแห่งกรรมไม่ได้

เราทุกคนต้องรู้เรื่องกรรมรู้กฎแห่งกรรมผลของกรรม

เราทั้งหลายต้องตั้งใจตั้งเจตนามีความสุขมีปิติในการประพฤติการปฏิบัติ

สิ่งไหนมันผ่านไปแล้วก็ปล่อยวาง อย่าไปติดอกติดใจ เพราะมันผ่านมาแล้ว
หรือว่าผ่านไปแล้วยังมันเกยติดไปแล้ว

ต้องรู้ว่าเบื้องต้นเราไม่ยึดมั่นถือมั่นมีปิติมีความสุข เอาความถูกต้องนำชีวิต เอาความดีนำชีวิต ด้วยสติด้วยปัญญา

บั้นปลายเราอย่าไปติดอกติดใจปล่อยวางเรื่องอดีต เพราะมันเกษียณไปแล้ว

เราต้องมารู้แจ้งเรื่องอดีตเรื่องอนาคตเรื่องปัจจุบัน เราทั้งหลายจะได้พากันมีความสุข นี่เราไม่มีสติไม่มีปัญญา จะมีสติมีปัญญาได้อย่างไรเพราะเอาตัวตนเป็นที่ตั้ง ตัวตนไม่ใช่ปัญญานะตัวตนคือบุคคลที่ไม่มีปัญญานะ

เราต้องรู้เข้าใจ ถึงจะเรียนจบปริญญาเอก เป็นมหาเปรียญธรรม ๙ ประโยค เอาตัวตนเป็นที่ตั้งมันไม่ใช่มีปัญญานะ ต้องรู้เข้าใจ

ปัญญามันต้องปัญญาบริสุทธิ์คุณ ยกเลิกสิ่งไม่ถูกต้อง เอาธรมนำชีวิต ชีวิตของเรา ถึงจะเป็นของสด ถึงจะเป็นธรรมเป็นปัจจุบันธรรม

ชีวิตของเราจะไม่หลงอยู่ในเรื่องอดีต ไม่ฟุ้งซ่านกับเรื่องอนาคต

ปัจจุบันเป็นสิ่งที่สำคัญ ปัจจุบันต้องทำหน้าที่ของเราให้สมบูรณ์ทั้งอรรถะ ทั้งพยัญชนะ

วันหนึ่งคืนหนึ่งนะมนุษย์เราทั้งหลายต้องพากันเข้าอกเข้าใจในการประพฤติ การปฏิบัติ เพราะว่าเป็นวาระสำคัญในการประพฤติการปฏิบัติ เพื่อให้เป็นธรรม เป็นปัจจุบันธรรม ต้องรู้เข้าใจในเรื่องการประพฤติการปฏิบัติ

เราทั้งหลายจะได้หยุดวิญญูสงสารของตัวเอง ต้องรู้ต้องเข้าใจ

ถ้าไม่รู้ไม่เข้าใจมันก็เป็นคนไม่รู้จักกาลไม่รู้เวลา ไม่รู้จักการประพฤติการปฏิบัติ

เราต้องเข้าถึงความพอเพียงเพียงพอ เข้าถึงความเป็นประภัสสร ด้วยความรู้
ความเข้าใจ

เราต้องรู้ความเป็นประภัสสรของธรรมชาติ ความหวานก็เป็นสิ่งที่มีอยู่
ความเค็มก็มีอยู่ กลาง ๆ ก็มีอยู่ ต้องรู้เข้าใจ

ความแก่ ความเจ็บ ความตาย ความพลัดพราก ล้วนแต่เป็นประภัสสรทั้งนั้น

เราต้องรู้เข้าใจ เราอย่าไปลิตรอนความเป็นประภัสสรนะ เพราะทุกอย่าง
ก็เป็นธรรมชาติของสิ่งนั้น ๆ เป็นประภัสสรของสิ่งนั้น ๆ

เราต้องรู้เข้าใจ เราอย่าไปลิตรอนความเป็นประภัสสรของบุคคลอื่น

เราต้องรู้เข้าใจ เราจะได้ไปลิตรอนสิทธิ

เราทั้งหลายจะได้กลับมาหาความถูกต้อง กลับมาหาความสงบ กลับมาหาปัญญา
ถ้าอย่างนั้นเราไม่สงบนะ เราไม่มีปัญญานะ เพราะเราไม่รู้จักความเป็นประภัสสร

เราต้องรู้เข้าใจ เราทั้งหลายจะได้กลับมาหาความถูกต้อง กลับมาหาพระนิพพาน
บ้านของเรา

พระนิพพานคือบ้านของเรา พระนิพพานคือบ้านที่แท้จริง

ศีลนะที่เป็นศีลบริสุทธิ์คุณคือบ้านแท้จริงนะ

สมาธิยกเลิกรื่องนิวรรณ์ทั้ง ๕ ยกเลิกอคติทั้ง ๔ มันเป็นความว่าง ว่างจากอดีต
ว่างจากอนาคต ปัจจุบันก็สักแต่ว่า

บริโภคทุกสิ่งทุกอย่างด้วยสติด้วยปัญญา ทั้งตาหูจมูกลิ้นกายใจ สมาธิต้องเป็น
สัมมาสมาธิ ไม่ใช่เป็นนิติบุคคล ไม่ใช่เป็นตัวเป็นตน มันต้องเป็นสัมมาสมาธิ
ที่ประกอบด้วยปัญญา มันจะเป็นทั้งความสงบเป็นทั้งปัญญา เป็นทั้งสมณะ
เป็นทั้งวิปัสสนา ให้เข้าใจมรรคอรยมรรค

เราต้องรู้เข้าใจเหมือนกับต้นไม้ต้นหนึ่งนี้แหละ ต้นไม้ต้นหนึ่ง ต้นไม้ต้นนั้น
ได้อาหาร เคঁาต้องได้จากทุกทิศทุกทางนะ ต้นไม้ต้นนั้นจะต้องได้อาหารมาจาก
ทางราก ทางใบ ทางกิ่งก้านสาขา ทางยอด ตลอดปริมณฑล อากาศแสงแดดออกซิเจน
ต้นไม้ต้นนั้นถึงจะได้วิตามินเกลือแร่แร่ธาตุที่สมบูรณ์

ให้เข้าใจ ธรรมะพระนิพพานนะ เราต้องได้มาจากความรู้ความเข้าใจ ได้มาจาก
ปริยัติพร้อมกับการประพฤติการปฏิบัติ มีความสุขมีปิติมีเอกัคคตาในการประพฤติ
การปฏิบัติ เราทั้งหลายจะได้หยุดกาลหยุดเวลา

เราต้องรู้กาลรู้จักเวลา เดียวนี้ชีวิตของเราดูแล้วอยู่กับความมืดนะ กลางคืนนะ
คือความมืดความหลงให้เราเข้าใจ เข้าใจให้เป็นธรรมเป็นปัจจุบันธรรม

ผู้ที่อยู่ในความมืดต้องใช้ปัญญานำชีวิตนะ เหมือนผู้ที่อยู่ในความมืดต้องใช้นาฬิกา
ดิจิตอลเป็นตัวเลขในความมืด มันจะเป็นแสงสว่างว่ามันหมุนไปเวลาไหนนะ

ถ้าเราใช้เข็มนาฬิกามันจะมองไม่ออกอย่างนี้ เราต้องใช้นาฬิกาดิจิตอล
อยู่ในความมืดต้องใช้นาฬิกาที่เป็นตัวเลขบอกเลขบอกเวลา

เราทั้งหลายต้องรู้ว่า การประพฤติการปฏิบัติต้องเอาปัญญานำชีวิต
เอาบริสุทธิ์คุณนำชีวิต อย่าเอาความมืดหรือเอาไสยศาสตร์นำชีวิต

ต้องรู้เข้าใจ พระธรรมพระวินัยถึงเป็นอริยมรรค เป็นกรรมเป็นกฎของกรรม

เราเรียกว่ากรรมเป็นของของตน กรรมเป็นที่อาศัย กรรมเป็นเผ่าพันธุ์

มันเป็นดีเอ็นเอที่ติดต่อกันเรื่อย ๆ เราจะเปลี่ยนสายพันธุ์จากอวิชชาความหลง
จากความมืดนะ

เราต้องเข้าสู่หลักการอุดมการณ์อุดมธรรมในการประพฤติการปฏิบัติ อย่าให้มันเป็น
อุดมที่เป็นตัวเป็นตน

เราต้องรู้เข้าใจในการประพฤติการปฏิบัติ ถ้าไม่เข้าใจมันก็จะพังทลายเหมือนตึก
สตง. นี่แหละ

ตึก สตง.ของประเทศไทย อยู่ที่กรุงเทพมหานคร กรุงเทพมหานครเป็นศูนย์รวม
แห่งความเจริญทางวัตถุ แล้วก็ศูนย์รวมแห่งสติปัญญา

แต่ด้วยไม่รู้ไม่เข้าใจ เอาตัวตนเป็นที่ตั้งไม่ได้เอาธรรมบุญเป็นที่ตั้ง ไม่ได้
เอารัฐธรรมนูญเป็นที่ตั้ง ความไม่รู้ไม่เข้าใจ เอาความหลง เอานิติบุคคลตัวตนเป็นที่ตั้ง
มันก็พังทลายเหมือนตึก สตง.นี่นะ

เราคิดดูดี ๆ นะ ตึกในกรุงเทพมหานครหรือในปริมณฑลหลายสิบตึก ใหญ่กว่า
สูงกว่าตึก สตง.เสียอีก ทำไมมันถึงไม่พัง เพราะตึกสตง.ที่แผ่นดินไหวที่ประเทศพม่า
เมืองมัณฑะเลย์ระยะห่างกันมันก็ไกลนะร่วม ๆ พันกิโลนะ

ด้วยเหตุด้วยปัจจัยเอาความไม่ถูกต้องนำชีวิตเอาทุจริตนำชีวิตมันเลยพัง

ตึกอื่นไม่ใช่ไม่ทุจริต ไม่ใช่ไม่โกงกินคอร์ปชั่นนะมันโกงกินน้อยกว่า

ความไม่ถูกต้องมันก็คือความไม่ถูกต้อง ถ้าไม่เข้าใจมันก็พังทลายเหมือนตึก สตง.

ถึงเราจะเรียนเราจะศึกษาจบปริญญาเอก จบ ปธ.๙ เราเรียนเราศึกษา
เพื่อนิติบุคคลตัวตน ชีวิตมันก็ต้องพังทลายเหมือน ตึก สตง.นี้แหละ

เราเอาตัวตนเป็นที่ตั้งมันก็จะไปแก้ไขที่คนอื่น

เราเห็นชัดมัย รู้แจ้งมัย สตง.นะ ลืมมองดูตัวเอง มองดูตรวจดูตนเอง ไปแก้แต่
คนอื่นไปแก้ไขภายนอก

ตามหลักการอุดมการณ์มันก็เป็นบริสุทธิ์คุณ

เราต้องแก้ทั้งภายนอกทั้งภายในที่เป็นอริยมรรค ทั้งกาย ทั้งวาจา ทั้งกิริยามายา
ทั้งอาชีวะ ต้องแก้อย่างนี้ ต้องทำชีวิตของเราให้สมบูรณ์

เราเอาหลักการขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เอาหลักการของเศรษฐกิจ
พอเพียงเพียงพอ

เราทั้งหลายนะ อย่างพระพุทธเจ้าท่านก็แก้ที่พระพุทธเจ้า อย่างพระเยซูก็แก้ที่
พระเยซู พระอัลเลาะห์ก็แก้ที่พระอัลเลาะห์

เราทุกคนต้องแก้ที่ตัวเอง

เราเป็นพระมหากษัตริย์ก็แก้ที่พระมหากษัตริย์

เราเป็นนายกรัฐมนตรีเป็นรัฐมนตรีก็แก้ที่ตัวของเราเอง

เราเป็นข้าราชการนักการเมืองมาที่การประพฤติกการปฏิบัติของเรา

ให้การประพฤติการปฏิบัติสมบูรณ์ทั้งอรรถะทั้งพยัญชนะ เราจะได้อุดมสมบูรณ์ทั้งกายวาจาภิรียมารยาททั้งอาชีพร ให้เข้าถึงบริสุทธิ์คุณด้วยความรู้ความเข้าใจด้วยการประพฤติการปฏิบัติ

ถ้าไม่อย่างนั้นนะปรียัตกับการปฏิบัติมันจะใ้การไม่ได้ มีอุปกรณ์แต่ก็ไม่ได้เอาอุปกรณ์มาใช้มาปฏิบัติ มีหลักการอุดมการณ์อุดมธรรม ไม่ได้เอาหลักการอุดมการณ์อุดมธรรมมาใช้มาประพฤติมาปฏิบัติ

เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจ เราทั้งหลายต้องมาแก้ที่ตัวของเรานะ กลับมาหาความรู้ความเข้าใจ เราจะได้ทำหน้าที่ของเราสมบูรณ์ อย่าไปทิ้งหลักการอย่าไปทิ้งอุดมการณ์อุดมธรรมนะ อย่าไปทิ้งความถูกต้อง อย่าไปทิ้งพระนิพพานบ้านแท้จริงนะ

เราคิดดูดี ๆ ทุกคนนะ เพราะทุกคนเป็นทั้งคนดีคนมีปัญญา เป็นคนมีปัญญาเป็นคนดี

ต้องพากันคิดดูดี ๆ แล้วเป็นผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ปฏิบัติตรง ปฏิบัติเพื่อกอกจากทุกข์ สมควรอย่างยิ่งในการประพฤติการปฏิบัติ

ชีวิตของเราจะได้หยุดวิภวสงสารด้วยความรู้ด้วยความเข้าใจ ถ้าไม่อย่างนั้นมันจะพังทลายเหมือนตึก สตง.นี้ะ มันจะจมอยู่ในอบายมุขอบายภูมิ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านบำเพ็ญบารมีเพื่อกมาแก้ไขตัวเองนะ เพื่อกมาทำหน้าที่ของท่านให้สมบูรณ์ทั้งอรรถะทั้งพยัญชนะ ชีวิตนั้นถึงจะหยุดอบายมุขอบายภูมิได้

เราคิดดูดี ๆ สิ เราเอาตัวตนเป็นที่ตั้ง เราทุกคนมันไม่ได้สร้างความดี
ที่ประกอบด้วยปัญญา

เราเรียนหนังสือก็เพื่อเป็นตัวเป็นตนนะ

เราทำงานก็เพื่อเป็นตัวเป็นตน

เราเป็นข้าราชการนักการเมืองเป็นนักบวชก็เพื่อตัวเพื่อตนนะ

ตัวตนนั้นแหละมันคืออบายมุขอบายภูมิ ภูมิแห่งความตกต่ำ ตกไปในที่ชั่ว
ตกไปในทางที่ไม่ดีไม่ถูกต้อง ชีวิตมันจะตกต่ำ มันจะเป็นชีวิตที่เป็นนิติบุคคลตัวตน
เรียกว่าชีวิตที่เอาความหลงนำชีวิต มันจะเป็นชีวิตไม่ได้ทำงานเพื่องาน ไม่ได้เรียน
หนังสือเพื่อเรียนหนังสือ มันจะเป็นชีวิตที่เป็นนิติบุคคลตัวตน

เราทั้งหลายจะได้หยุดสิ่งที่ไม่ถูกต้อง เรียกว่ามาหยุดบ่อนคาสีโน เราคิดดูดี ๆ นะ
ตัวตนนะคือบ่อนนะ ตัวตนคือมันทำลายตัวของมันเองตัวตนมันกดดัน

ตัวตนมีแต่ทุกข์เกิดขึ้นทุกข์ตั้งอยู่ทุกข์ดับไป นอกจากทุกข์ไม่มี

ตัวตนเปรียบเสมือนทะเลเปรียบเสมือนมหาสมุทรไม่อ้อมด้วยน้ำ เปรียบเสมือนไฟ
ไม่อ้อมด้วยเชื้อของเพลิง

เราต้องรู้เข้าใจ ตัวตนนี้แหละคือบ่อนทำลายตัวในตัวของมันเอง มันระเบิดตัวเอง
ระเบิดเวลา ตัวตนนี้แหละคือเจ้าเสียร้าย ต้องรู้เข้าใจ ตัวตนนี้คือหนอนบ่อนทำลาย
หรือหนอนบ่อนไส้ ที่มันชอบไซทำลายตัวของมันเอง

เราทั้งหลายต้องยกเลิกความไม่ถูกต้องนะ อย่าเอาบ่อนคาสีโนนำชีวิตนะ
อย่าเอาความหลงนำชีวิตนะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบำเพ็ญพุทธบารมีมาเพื่อยกเลิกพวกการพนัน
พวกบ่อนพวกอบายมุขอบายภูมิ พระเยซูพระอัลเลาะห์ก็เหมือนกัน

ศาสนาคือธรรมะ ธรรมคือศาสนา ยกเลิกอบายมุขอบายภูมิไม่ใช่ตัวไม่ใช่ตนนะ
ให้เรารู้เข้าใจ ถ้าไม่รู้ไม่เข้าใจเราก็จะเอาความหลงนำชีวิต เอาบ่อนมาทำร้ายตัวของ
เราเอง ด้วยความรู้ความเข้าใจด้วยปัญญา

อย่างประเทศสิงคโปร์เป็นประเทศเล็กนิดเดียวเป็นเกาะอยู่กลางทะเล
อย่างมาเก๊าประเทศจีน อยู่กลางเกาะกลางทะเล เค้าไม่มีสถานที่ทำเกษตรกรรม
อุตสาหกรรม เค้าได้ถึงพากันตั้งบ่อน

เค้าคิดว่าในโลกนี้คนมีความโลภความหลงมีเยอะ คนมีปัญญามีน้อย เราหากิน
ทางบ่อนคาสีโน เราหากินกับพวกที่มีความโลภความหลง เพราะดำรงธาตุดำรงขันธ์
ดำรงอายตนะ ถึงไม่ถูกต้องเราก็พากันรวยทางวัตถุนะ เค้าคิดอย่างนั้นเขาถึงพากันตั้ง
บ่อนคาสีโน

เราอย่าไปยินดีปรีดาเห็นดีเห็นด้วยในการตั้งบ่อนคาสีโนนะ

เราเอาตัวเอาตนเป็นที่ตั้งนะ เดียวมันจะยินดีปรีดาปราโมทย์ในเรื่องบ่อน
ในการเอาความหลงเป็นที่ตั้ง ในการเอาบ่อนคาสีโนนำชีวิตนะ

เราทั้งหลายนะเราคิดดูดี ๆ นะ

ถ้าเรามีตัวมีตนคนจนก็ทุกข์เพราะไม่มี คนรวยก็ทุกข์เพราะไม่รู้จักพอ สองอย่างนี้
ใครว่าอะไรดีกว่ากัน คิดดูด้วยสติด้วยปัญญามันก็พอ ๆ กันนั่นแหละ มีความทุกข์
พอ ๆ กันนะ มีการเวียนว่ายตายเกิดพอ ๆ กัน

ให้รู้เข้าใจ เราทั้งหลายจะยกเลิกสิ่งที่ไม่ถูกต้อง พวกเรามีความสุขมีปิติ ในการประพฤติการปฏิบัติ ทำหน้าที่ของเราให้อุดมสมบูรณ์ เราจะได้เข้าสู่หลักการ อุดมการณ์อุดมธรรม

วันหนึ่งคืนหนึ่ง พวกเราพวกเรามีปิติมีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติ ทำหน้าที่ของเราให้สมบูรณ์ทุกอย่างนั่นมันก็จะไม่มีปัญหา มันก็จะหยุดปัญหา ด้วยความรู้ความเข้าใจต้องก้าวไปด้วยการประพฤติการปฏิบัติด้วยความรู้ความเข้าใจ

เหมือนท่านพุทธทาสเป็นทั้งคนดีเป็นทั้งคนดีคนมีปัญญาเป็นพระดีพระมีปัญญา ท่านตรัสจากใจจากปัญญาบริสุทธิ์คุณว่า เราทั้งหลายน่าจะจะเป็นมนุษย์ได้ก็เพราะ เราอริยสังขันธ์นะ เราจะได้รู้ว่าเราเกิดมาทำไม เราศึกษาเล่าเรียนเพื่ออะไร เราทำงาน เพื่ออะไร เราต้องเข้าสู่หลักการภาคประพฤติภาคปฏิบัติ เราทั้งหลายจะเข้าสู่หลักการ อุดมการณ์อุดมธรรม

เราทั้งหลายจะเป็นมนุษย์ได้เพราะความรู้ความเข้าใจด้วยการประพฤติการปฏิบัติ เพราะสิ่งทั้งหลายทั้งปวงมันเกิดจากเหตุเกิดจากปัจจัยเพราะสิ่งนี้มีสิ่งต่อไปมันถึงมี ท่านประพันธ์ไว้ว่า

เป็นมนุษย์ เป็นได้ เพราะใจสูง	เหมือนหนึ่งยุง มีดี ที่แววชน
ถ้าใจต่ำ เป็นได้ แต่เพียงคน	ย่อมเสียที่ ที่ตน ได้เกิดมา
ใจสะอาด ใจสว่าง ใจสงบ	ถ้ามีครบ ควรเรียก มนุสสา
เพราะทำถูก พุทถูก ทุกเวลา	เปรมปรีดา คั่นวัน สุขสันต์จริง

ใจสกปรก มีดมัว และร้อนร่ำ ใครมีเข้า ควรเรียก ว่าผีสิง
 เพราะพุดผิด ทำผิด จิตประวิง แต่ในสิ่ง นำตัว กลัวอบาย
 คิดดูเถิด ถ้าใคร ไม่อยากตก จงรีบยก ใจตน รีบชวนขวย
 ให้ใจสูง เสียได้ ก่อนตัวตาย ก็สมหมาย ที่เกิดมา อย่าเชื่อน เอย ฯ

ขออนุโมทนากับท่านทั้งหลายนะ ท่านทั้งหลายเป็นผู้ประเสริฐ เป็นคนดี
 เป็นคนมีปัญญา เป็นผู้มีปัญญาเป็นคนดี ต้องเอาชีวิตที่ประเสริฐที่มีลมปราณนี้
 มานำชีวิต เพราะเราจะได้ไม่ตกต่ำสู่อบายมุขอบายภูมิ
